

19 Οκτωβρίου 2013

Η μεταμόρφωσις του κόσμου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Βασική Δογματική Διδασκαλία

Του Πρωτοπρ. Αντωνίου Γ. Αλεβιζόπουλου Δρ. Θεολογίας Δρ. Φιλοσοφίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25ο. Η μεταμόρφωσις του κόσμου

1. Ο κόσμος των παθών και της αμαρτίας

Η Αγία Γραφή κάμνει πολλές φορές λόγον δια τον κόσμον και αναφέρεται εις την κατάστασιν η οποία διεμορφώθη μετά από την πτώσιν του ανθρώπου και την καταστροφή της αρμονίας του κόσμου.

«Ο κόσμος όλος εν τω πονηρώ κείται», ολόκληρος, δηλαδή, ο κόσμος ευρίσκεται υπό την εξουσίαν του πονηρού (Α' Ιωάννης 5,19. Παράβαλλε Ιωάννης 12,31. 14,30. 16,11). Ακόμη και εις την προσωπικήν ζωήν του κάθε πιστού παρουσιάζεται η αντίθεσις μεταξύ του κόσμου της «σαρκός» και του κόσμου του «πνεύματος» (Ρωμαίους 8,1-13).

«Βλέπω άλλον νόμον εις τα μέλη μου», λέγει ο Απόστολος Παύλος, «ο οποίος αντιστρατεύεται εις τον νόμον του λογικού μου και με αιχμαλωτίζει δια του νόμου της αμαρτίας η οποία υπάρχει εις τα μέλη μου. Ταλαίπωρος εγώ άνθρωπος! Ποιος θα με ελευθέρωσιν από το σώμα τούτο του θανάτου; ευχαριστώ τον Θεόν, δια του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας» (Ρωμαίους 7,23-25).

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι το ανθρώπινον σώμα και, γενικώτερον, η ύλη, ημπορούν να χαρακτηρισθούν ως κακόν.

Γνωρίζομεν ότι ο άνθρωπος επλάσθη «κατ' εικόνα Θεού» (Γεν. 1,27). Τούτο δεν αναφέρεται μόνον εις το πνεύμα, αλλά εις ολόκληρον τον άνθρωπον ως ψυχοσωματικήν ενότητα. «Άνθρωπος δεν ονομάζεται μόνον η ψυχή, ούτε μόνον το σώμα αλλά και τα δύο (το συναμφοτέρον), τα οποία λέγομεν ότι εδημιουργήθησαν συμφώνως προς την εικόνα του Θεού», αναφέρει χαρακτηριστικώς ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς.

Όμως, μετά την πτώσιν ο άνθρωπος δεν ευρίσκεται εις την φυσικήν του κατάστασιν. Το σώμα του είναι κάτω από την επίδρασιν των παθών. Αυτό είναι εκείνο, το οποίον η Αγία Γραφή χαρακτηρίζει «σάρκα», «παλαιόν άνθρωπον» (Εφ. 4,22. Κολοσσαείς 3,9. Ρωμαίους 6,6), ο οποίος αντιστρατεύεται εις το πνεύμα, δηλαδή, εις τον λυτρωμένον άνθρωπον «εν Χριστώ» (Παράβαλλε Γαλ. 5,16-19).

Η Εκκλησία, λοιπόν, δεν δύναται να περιφρόνηση το σώμα. Εκείνο, όμως, το οποίον

καταπολεμεί είναι τα πάθη του σώματος. «Ημείς ουκ εδιδάχθημεν σωματοκτόνοι αλλά παθοκτόνοι», αναφέρουν χαρακτηριστικώς τα αποφθέγματα των ασκητών της ερήμου. Δηλαδή, οι Χριστιανοί δεν έχουν ως μέλημα πως να φονεύσουν το σώμα τους, αλλά πως να θανατώσουν τας επιθυμίας της σαρκός, «τα έργα της σαρκός» (Γαλ. 5,16-19), το σαρκικόν των φρόνημα προς πλησμονήν της σαρκός (Κολοσσαείς 2,23. Παράβαλλε Και Α' Ιωάννης 2,14-17).

«Νεκρώσατε, λοιπόν ο,τι γήινον είναι μέσα μας, δηλαδή την πορνείαν, την ακαθαρσίαν, το πάθος, την κακήν επιθυμίαν και την πλεονεξίαν, η οποία είναι ειδωλολατρεία, ένεκα των οποίων έρχεται η οργή του Θεού επάνω εις τους απειθείς ανθρώπους» (Κολοσσαείς 3,5-6. Παράβαλλε Και Γαλ. 5,19-21). «Όσοι ανήκουν εις τον Χριστόν, εσταύρωσαν την σάρκα μαζί με τα πάθη και τας επιθυμίας» (Γαλ. 5,24).

2. Η μεταμόρφωσις του σώματος

Μέσα εις την Εκκλησίαν η αξία του ανθρωπίνου σώματος είναι ανυπολόγιστος. Τούτο μαρτυρεί το γεγονός της ενσαρκώσεως του Χριστού. Το γεγονός αυτό αποτελεί την βάση δια την καθολικήν σωτηρίαν του ανθρώπου και του κόσμου ολοκλήρου. Ο Απόστολος Παύλος λέγει, πολύ χαρακτηριστικώς, ότι «εν αυτώ κατοικεί παν το πλήρωμα της θεότητος σωματικώς» (Κολοσσαείς 2,9. Παράβαλλε Φιλιππισίους 2,5-11. Εβραίους 2,13-18. Ησαΐας 8,18. 41,8-9 κ. Οι.).

Αυτού του θαυμαστού γεγονότος έλαβον πείραν οι μαθηταί επάνω εις το όρος της μεταμορφώσεως. Το ίδιον αυτό σώμα του Κυρίου δεν διελύθη μέσα εις τον τάφον, αλλά ανεστήθη, ώστε να ημπορούν οι Απόστολοι να ψηλαφήσουν ακόμη και αυτάς τας πληγάς (Ψαλμοί 15,9-10. Λουκάς 24,39. Ιωάννης 2,21. 20,27. Πράξεις 2,31-32. Αποκ. 5,6).

Μέσα εις την νέαν δημιουργίαν του Χριστού το σώμα του ανθρώπου γίνεται «μέλος Χριστού» και «Ναός του Αγίου Πνεύματος» (Α' Κορινθίους 6,15. 19). Συνεπώς, ο άνθρωπος καλείται να δοξάση τον Θεόν «δια του σώματος» (Α' Κορινθίους 6,20), να χρησιμοποιήση το σώμα «με αγιασμόν και τιμήν» (Α' Θεσσ. 4,4), να το προσφέρει «θυσίαν ζωντανήν και Αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν» (Ρωμαίους 12,1) «δια να φανερωθή και η ζωή του Ιησού εις το σώμα μας» (Β Κορινθίους 4,10).

Ο άνθρωπος της νέας δημιουργίας είναι, πράγματι «γένος του Θεού» (Πράξεις 17,28), μέτοχος της δόξης αυτού, την οποίαν αντανακλά και δια του σώματος του (Β Κορινθίους 3,18).

Ο αγών, λοιπόν, της Εκκλησίας δεν στρέφεται εναντίον του σώματος, αλλά εναντίον των παθών αυτού. Όταν ο άνθρωπος της νέας δημιουργίας ελευθερωθή από τα φθοροποιά πάθη, τότε και οι αισθήσεις του και ολόκληρον το σώμα του γίνεται αγνόν και φωτεινόν και όλα γύρω του ακτινοβολούν την αγάπη και την δόξαν του Θεού.

Εις τους βίους των Αγίων της Εκκλησίας μας υπάρχουν πολλά παραδείγματα αυτής της ελευθερίας από τα πάθη του σώματος.

Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος διηγείται δια κάποιον άγιον ασκητήν, ο οποίος εκλήθη να βαπτίση μίαν νεαράν γυναίκα και προ του κάλλους της γυναικείας γυμνότητος «εκινήθη εις αγάπην Θεού και εις άφθονα δάκρυα», «και εδόξασε μεγάλως εξ εκείνου τον ποιητήν Θεόν».

Ήτο, πράγματι, θαυμαστόν και εκπληκτικόν, σημειώνει ο άγιος Ιωάννης, να βλέπη κανείς πως το ίδιον κάλλος, εις τον ένα άνθρωπον ο οποίος κυριαρχείται από τα πάθη γίνεται αιτία απωλείας, ενώ εις τον άλλον, δηλαδή εις τον εγκρατή και τον ενάρετον, αιτία στεφάνων και δόξης. Αυτός ο άνθρωπος, καταλήγει ο άγιος Ιωάννης, ζη πλέον προτού αποθάνη την ανάστασιν και την αφθαρσίαν.

3. Η τιμή των Αγίων λειψάνων

«Προσκυνούμεν, ακόμη, τα ιερά λείψανα, λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, επειδή δεν αφηρέθη από αυτά η αγιαστική δύναμις, όπως δεν απεχωρήσθη} και η θεότης από το Δεσποτικόν Σώμα του Κυρίου κατά τον τριήμερον θάνατον Του».

Αυτή η αγιαστική δύναμις είναι αποτέλεσμα της σχέσεως των Αγίων με τον Χριστόν, σχέσις, η οποία δεν αναφέρεται απλώς εις τον πνευματικόν τομέα, αλλά και εις το σώμα μας, ώστε οι Άγιοι να καθίστανται «ολοτελώς» Άγιοι, διατηρούντες με την χάριν του Θεού άμεμπτον «ολόκληρον το πνεύμα και την ψυχήν και το σώμα κατά την έλευσιν του Κυρίου» (Α' Θεσσ. 5,23), ο οποίος «θα μεταμόρφωση το ταπεινόν μας σώμα, ώστε να λάβη την ιδίαν μορφήν προς το ένδοξον σώμα Του, με την δύναμιν με την οποίαν δύναται και να υποτάξη τα πάντα εις τον εαυτόν Του» (Φιλιππισίους 3,21).

Το σώμα, λοιπόν, το οποίον θα λάβωμεν κατά την έλευσιν του Κυρίου είναι το

αναστημένον, μεταμορφωμένον και θεωμένον σώμα Του. Πρόγευσιν και απεικόνισιν του γεγονότος αυτού αποτελούν τα ιερά λείψανα των Αγίων της Εκκλησίας μας. Η αγιαστική των δύναμις είναι αποτέλεσμα της σχέσεως με το Σώμα του Κυρίου, το οποίον ενεδύθησαν οι Άγιοι κατά το ιερόν βάπτισμα (Γαλ. 3,27) και εκράτησαν άμεμπτον μέχρι της τελευτής των (Α΄ Θεσσ. 5,23), είναι, δηλαδή, καρπός των ακτίστων θείων ενεργειών.

Την θεολογικήν ερμηνείαν της τιμής των Αγίων λειψάνων αναλύει ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, ως εξής:

«Η ψυχή όπου κατηξιώθη να γένη μέτοχος της θείας χάριτος, επειδή ηγιασθη, εξ ανάγκης ακολουθεί να αγιάζη και όλον της το κορμί, διατί αυτή είναι όπου συγκρατεί όλον το κορμί με το να ευρίσκεται εις όλα του τα μέλη. Δια τούτο και η χάρις του Αγίου Πνεύματος, καθώς οικειοποιείται την ψυχήν, έτσι οικειοποιείται και το κορμί της.

Όμως έως όπου η ψυχή ευρίσκεται μαζί με το κορμί το Πανάγιον Πνεύμα δεν μεταφέρει εις την ιδικήν του δόξαν καθολικά όλον το κορμί της, διατί χρεία είναι να δείξη το θέλημα της η ψυχή έως του τέλους της ζωής ταύτης, αν δηλαδή ακόλουθη καθώς πρέπει ταύτην την χάριν του Αγίου Πνεύματος.

Αλλά όταν έλθη το τέλος και χωρίση η ψυχή από το κορμί, τότε πλέον με το να έπαυσεν ο αγώνας και να ενίκησεν η ψυχή, και να αναχωρή από το κορμί με τον στέφανον της αφθαρσίας, ωσάν όπου τελείωσεν πλέον ο αγώνας της, τότε, λέγω, η χάρις του Αγίου Πνεύματος οικειοποιείται και αγιάζει καθολικά όλον το κορμί της τοιαύτης ψυχής και δια τούτο οστέα γυμνά και λείψανα των Αγίων εκβλύζουσιν ιάματα και θεραπεύουν κάθε ασθένειαν.

Διατί οπόταν η ψυχή χωρίση από το κορμί με τον θάνατον, τότε η μεν ψυχή μοναχή χωρίς κορμί ευρίσκεται μαζί με όλην την θεότητα, ήγουν την θείαν χάριν, και γίνεται και αυτή Θεός κατά χάριν. Το δε κορμί απομένει μοναχόν χωρίς ψυχήν, μαζί με την θεότητα μοναχά, και φανερώνει εις τους ανθρώπους την Θείαν ενέργειαν και τα θαύματα. Διατί τότε πλέον ούτε η ψυχή είναι δυνατόν να έχη εις τας ενεργείας της κανένα εμπόδιον από τον δεσμόν του κορμίου, με το να είναι χωρισμένη από αυτό, ούτε το κορμί πάλιν εξ αιτίας της ψυχής βαρύνεται πλέον με καμμίαν ανάγκην σωματικήν, ήγουν πείναν, δίψαν, και άλλο παρόμοιον.

Αλλά επειδή και τα δύο αυτά, και η ψυχή και το κορμί, ελύθησαν από κάθε ανάγκην και πείραξιν, όπου είχαν από τον δεσμόν εκείνον, δια τούτο ενεργείται και εις το ένα και εις το άλλο η θεία χάρις χωρίς κανένα εμπόδιον, ωσάν όπου έγιναν πλέον όλως διόλου του Θεού και η ψυχή και το κορμί, τα οποία τα οικειοποιήθη η θεότης

δια μέσου της θεοπρεπούς πολιτείας, όπου έκαμαν εις τούτον τον κόσμον, όταν ήσαν μαζί και τα δύο. Εις δε τον καιρόν της κοινής αναστάσεως παίρνει και το κορμί την αφθαρσίαν, όπου εχάρισεν ο Θεός εις την ψυχήν, όπου ηγιάσθη».

4. Τα τίμια λείψανα εις τα πρώτα Χριστιανικά μαρτυρολόγια

Η τιμή των Αγίων λειψάνων δεν είναι μεταγενέστερα συνήθεια των Χριστιανών. Ανάγεται εις τους πρώτους Χριστιανικούς χρόνους και αποτελεί συνεχή παράδοσιν της Εκκλησίας μας.

Εις το πρώτον μαρτυρολόγιον, του Αγίου Πολυκάρπου (f 156), αναφέρεται χαρακτηριστικώς:

Όταν ο διάβολος είδε τον μάρτυρα να στεφανώνεται με το στεφάνι της αφθαρσίας, «προσεπάθησε, ώστε να μη λάβωμεν ούτε το σώμα του, παρ' όλον ότι πολλοί επιθυμούσαν να το πράξουν και να αγγίσουν το άγιον σώμα του. Παρεκίνησεν, λοιπόν, τον Νικητήν, τον πατέρα του Ηρώδου και αδελφόν της Άλκης, να συνάντηση τον άρχοντα δια να μη δώση το σώμα του.

Δια να μη τυχόν αφήσουν τον εσταυρωμένον, είπε, και αρχίσουν να λατρεύουν αυτόν.

Αυτά τα είπε με την παρακίνησιν και την ενίσχυσιν των Ιουδαίων, οι οποίοι μας επιτηρούσαν, μήπως τυχόν τον πάρουμε από την φωτιάν.

Δεν εγνώριζον ότι ημείς δεν είναι ποτέ δυνατόν να εγκαταλείψωμεν τον Χριστόν, ο οποίος έπαθε δια την σωτηρίαν όλου του κόσμου, ο άμωμος υπέρ των αμαρτωλών, ούτε και να λατρεύσωμεν ποτέ κανέναν άλλον. Διότι Εκείνον μεν προσκυνούμεν διότι είναι Υιός του Θεού, τους μάρτυρας, όμως, αγαπώμεν αξίως ως μαθητάς και μιμητάς του Κυρίου, λόγω της ασύγκριτου αγάπης προς τον Βασιλέα και διδάσκαλόν των...

Όταν είδεν ο Κεντηρίων την φιλονικείαν των Ιουδαίων, τον έβαλε εις το μέσον και τον έκαυσε κατά την συνήθειαν.

Ημείς τότε, αφού συνεκεντρώσαμεν τα οστά του, τα τιμιότερα από πολύτιμους λίθους και χρυσάφι, τα αποθέσαμεν εις κατάλληλον τόπον. Εκεί θα μας βοηθήση ο Κύριος να συγκεντρωνώμεθα όποτε δυνάμεθα, με χαράν και αγαλλίασιν, δια να τελώμεν την μνήμην (γενέθλιον ημέραν) του μαρτυρίου του, δια την ανάμνησιν εκείνων οι οποίοι ηγωνίσθησαν πριν από ημάς και δια την άσκησιν και προπαρασκευήν εκείνων που εις το μέλλον πρόκειται να αγωνισθούν».

Το κείμενον αυτό είναι σαφές και δεν χρειάζεται καμμίαν ανάλυσιν. Μαρτυρεί, επίσης, ότι και η παράδοσις της Εκκλησίας μας να τελήται η θεία Λειτουργία επί της Αγίας Τραπέζης εις την οποίαν έχουν εναποτεθή Ιερά λείψανα, είναι πρωτο-Χριστιανική.

Παρόμοια μαρτυρία περί της τιμής των Αγίων λειψάνων έχομεν και από το δεύτερον σωζώμενον μαρτυρολόγιον του έτους 177, δηλαδή από την επιστολήν των κοινοτήτων της Βιέννης και της Λυών προς τας κοινότητες της Ασίας και της Φρυγίας, εις την οποίαν αναφέρονται τα μαρτύρια τα οποία έγιναν κατά την διάρκειαν των διωγμών εναντίον των Χριστιανών της Λυών.

5. Η ευωδία του Αγίου Πνεύματος

Όλοι γνωρίζομεν ότι από τα ιερά λείψανα μερικών Αγίων πηγάζει άρρητος ευωδία. Εις το ιερόν Συναξάριον διαβάζομεν δια τον άγιον μεγαλομάρτυρα και θαυματουργόν Δημήτριον τον Μυροβλήτην, ότι «εξήρχετο μύρον από το σώμα του τόσον πολύ, ώστε παρ' όλον ότι και οι εντόπιοι και οι από άλλα μακρινά μέρη ερχόμενοι, ελάμβανον τούτο, όχι μόνον δεν εξηντλείτο, αλλά μάλλον ηύξανε πρεσβείαις του Αγίου. Είχεν όμως το μύρον τούτο και την δύναμιν να προξενή μεγάλας ιατρείας».

Το ίδιον αναφέρεται και δια πολλούς άλλους Αγίους, όπως π.χ. Δια τον άγιον Νεκτάριον Αιγίνης, δια τον άγιον Σάββαν των Σέρβων και δια τον άγιον Σεραφείμ του Σαρώφ.

Που οφείλεται η άρρητος αυτή ευωδία;

Είναι η «ευωδία Χριστού» (Β Κορινθίους 2,15), η παρουσία της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, η οποία περιέβαλλε τους Αγίους κατά την διάρκειαν της επί της γης ζωής των και η οποία εξεχύνετο και εις το σώμα των. Είναι, καθώς είπομεν εις το ιερόν μυστήριον του χρίσματος, η «Σφραγίς Δωρεάς Αγίου Πνεύματος», το βάπτισμα του πυρός, το οποίον μένει εις τους Αγίους της Εκκλησίας μας και τους

κάμνει να αισθάνονται ανέκφραστον θερμότητα και άρρητον ευωδία, η οποία είναι καρπός του Πνεύματος. Δι' αυτόν τον λόγον εις την Ορθόδοξον Εκκλησίαν το ιερόν μύρον παρασκευάζεται με αρωματικά στοιχεία.

Είναι, πράγματι, συγκλονιστικόν το γεγονός, το οποίον έζησεν ο Μοτοβίλωφ κατά την διάρκειαν της συζητήσεως του με τον άγιον Σεραφείμ του Σαρώφ μέσα εις το δάσος:

« Τι ακόμη νοιώθετε, Φιλόθεε; τον έρωτα ο Στάρετς Σεραφείμ.

Θερμότητα ασυνήθιστη.

Μα πως, μπάτουσκα, εμείς καθόμαστε στο δάσος κι είναι χειμώνας. Κάτω από τα πόδια μας είναι χιόνι και πάνω μας περισσότερο από ένα βερσόκ (4,4 εκατ.) κι από πάνω πέφτουν νιφάδες... Τι θερμότητα μπορεί να ύπαρξη εδώ;

Εγώ απήντησα:

Τέτοια που υπάρχει στο μπάνιο, . .

Και μυρουδιά; με ρώτησε, τέτοια όπως στο μπάνιο;

Όχι, απήντησα, πάνω στη γη δεν υπάρχει παρόμοια μ' αυτή ευωδία. Όταν ακόμη ζούσε η μητέρα μου, εγώ αγαπούσα το χορό και πήγαινα σε χορούς... Τότε η μητέρα μου με ράντιζε, ενθυμούμαι, με αρώματα που αγόραζε από τα καλύτερα καταστήματα του Καζάν. Αλλά κι εκείνα τα αρώματα δεν αναδύουν τέτοιαν ευωδία...

Και ο Μπάτουσκα πατήρ Σεραφείμ χαμογελώντας μου είπε:

Κι εγώ ο ίδιος το γνωρίζω αυτό. Έτσι ακριβώς είναι, όπως το λες, αλλά επίτηδες σας ερωτώ, εάν έτσι το νοιώθετε.

Καθαρή αλήθεια, Φιλόθεε! Καμιά τερπνότης της επιγείου ευωδίας δεν μπορεί να συγκριθή με εκείνην την ευωδία, την οποίαν νοιώθουμε εμείς τώρα. Διότι τώρα μας περιβάλλει η ευωδία του Αγίου Πνεύματος του Θεού. Τι το επίγειον μπορεί να παραβληθή μ' αυτό;... »

6. Τα θαύματα των Αγίων λειψάνων

Από όσα εξετέθησαν ανωτέρω γίνεται φανερά και η θεολογική ερμηνεία της θαυματουργικής δυνάμεως των τιμών λειψάνων.

Παραδείγματα θαυματουργικής δυνάμεως των ακτίστων ενεργειών του Θεού, η οποία εκπέμπεται από τα ιερά λείψανα, έχομεν πρωταρχικούς εις την Αγίαν Γραφήν. Πόσον ετιμώντο εις την Παλαιάν Διαθήκην τα ιερά λείψανα των Αγίων ανδρών, μαρτυρεί η περίπτωσις του Ιωσήφ, δια τα οστά του οποίου αναφέρεται ότι «επεσκέπησαν», εφυλάσθησαν, δηλαδή, με επιμέλειαν (Σοφ. Σειρ. 49,15). Ενταύθα πρέπει να υπογραμμίσωμεν το εξής καταπληκτικόν: ενώ δηλαδή η επαφή μετά του σώματος ενός νεκρού χαρακτηρίζεται εις την Παλαιάν Διαθήκην ως «μίασμα» (Λευϊτ. 21,1-9. Ιεζεκ. 44,25), οι Ισραηλίται μεταφέρουν τα οστά του Ιωσήφ μετά μεγάλου σεβασμού, χωρίς τούτο να καθιστά την συναγωγήν του λαού ακάθαρτον (Γεν. 50,25. Έξοδ. 13,19).

Επίσης, χαρακτηριστική είναι η περίπτωσις ενός «άνθρωπου του Θεού», ο οποίος παρεπλανήθη, δεν ετήρησε την εντολήν του Θεού και δι' αυτόν τον λόγον ετιμωρήθη. Όταν, δηλαδή, απεμακρύνθη από την Βαιθήλ επάνω εις τον όνον του, τον συνήντησε εις τον δρόμον ένα λεοντάρι και τον εθανάτωσε. «Το σώμα του», αναφέρει η Παλαιά Διαθήκη, «έμεινε πεσμένον επάνω εις τον δρόμον ο όνος ίστατο πλησίον του και ο λέων επίσης ίστατο πλησίον εις το νεκρόν σώμα» (Γ' Βασιλ. 13,24).

Και αυτό, δηλαδή, το άγριον θηρίον, το οποίον έγινεν όργανον της θείας δικαιοσύνης δεν κατεσπάραξε το νεκρόν σώμα του ανθρώπου του Θεού, αλλά συνεφιλιώθη και με το γαϊδουράκι και μαζί με αυτό εστέκετο πλησίον και εφύλαγε το Ιερόν λείψανον.

Εν συνεχεία, αναφέρεται ότι μερικοί περαστικοί οι οποίοι το είδον, έτρεξαν εις την πόλιν και διέδωσαν το γεγονός. Ο γέρων προφήτης, ο οποίος είχε γίνει αιτία να παραπλανηθή ο άνθρωπος του Θεού, μετέβη εις το μέρος εκείνο «και ευρήκε το σώμα κείμενον εις τον δρόμον, ο όνος δε και ο λέων ήσαν όρθιοι πλησίον του σώματος. Ο λέων δεν κατέφαγε το σώμα του ανθρώπου του Θεού, ούτε και τον όνον συνέτριπεν. Ο προφήτης αυτός έλαβε το νεκρόν σώμα του ανθρώπου του Θεού, το έθεσεν επάνω εις τον όνον και το έφερεν εις την πόλιν, δια να το θάψη εις τον τάφον του. Εκεί εθρήνησεν αυτόν λέγων:

Αλίμονον, αδελφέ.

Έπειτα από τον θρήνον αυτόν είπε ο γέρων προφήτης εις τα παιδιά του:

Όταν αποθάνω, να με θάψετε εις τον τάφον αυτόν, όπου έχει ταφή ο άνθρωπος του

Θεού. «Παρά τα οστά αυτού θέτε με», παραγγέλλει, «ίνα σωθώσι το οστά μου μετά των οστών αυτού» (Γ' Βασιλ. 13,25-31).

Το χωρίον αυτό μαρτυρεί σαφώς την πεποίθησιν του Προφήτου εκείνου δια την θαυματουργικήν δύναμιν των ιερών λειψάνων ενός Αγίου ανθρώπου, έστω και εάν προς στιγμήν παρήκουσε την εντολήν του Θεού και ετιμωρήθη. Μάρτυς δε της θαυματουργικής αυτής δυνάμεως των Αγίων λειψάνων είναι και η στάσις του όνου και του λέοντος, ο οποίος έγινεν όργανον του Θεού και εστέκετο με τιμήν και ευλάβειαν πλησίον αυτών.

Αλλά η θαυματουργική δύναμις των θείων ενεργειών, αι όποια δρουν μέσω των λειψάνων των Αγίων ανθρώπων, φαίνεται και εις την περίπτωσιν του Προφήτου Ελισσαίου. Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει ότι εις τον τάφον του προφήτου ερρίφθη κάποιος νεκρός. Μόλις το νεκρόν σώμα «ήγγισε τα οστά του Ελισσαίου, ανέζησε και ανορθώθη εις τους πόδας του» (Ο' Βασιλ. 13,21. Παράβαλλε Και Σοφ. Σειρ. 48,14).

Από τα ιερά συναξάρια της Εκκλησίας μας, γνωρίζομεν πολλά θαύματα, τα οποία γίνονται δια ιερών λειψάνων. Εις το ιερόν Συναξάριον του Αγίου Νεκταρίου αναφέρεται μεταξύ άλλων θαυμάτων και το ακόλουθον:

«Κατά την ημέρα της οσίας κοιμήσεως του Αγίου, ο σύζυγος ευσεβούς τίνος γυναικός, στερούμενος πίστεως και ευλάβειας, έτυχε, κατά καλήν σύμπτωσιν, να ασπασθή την δεξιάν του Αγίου κατά την μεταφοράν του τιμίου λειψάνου του εις Αίγινα. Παραδόξως δε τότε ησθάνθη αυτήν θερμήν και απαλήν, και θαυμάσας επί τούτω μετεβλήθη και εγένετο, τη χάριτι του Αγίου, τη αληθεία πιστός και ευσεβής».

7. Η θαυματουργική δύναμις των υλικών αντικειμένων εις την ζωήν των Αγίων

Από την Αγίαν Γραφήν γνωρίζομεν, ότι η θαυματουργική δύναμις του Κυρίου έδρα ακόμη και μέσω του ενδύματος Του (Ματθαίος 9,20-22. Μάρκος 5,25-34. Λουκάς 8,44-48). Όταν π. Χ. Έφθασεν εις την Γεννησαρέτ, οι κάτοικοι, έφερον όλους τους ασθενείς και τον παρεκάλουν να τους αφήση να εγγίσουν μόνον την άκρην του ενδύματος Του. «Και όσοι ήψαντο διεσώθησαν», όσοι τον άγγιξαν εθεραπεύθησαν (Ματθαίος 14,35-36. Μάρκος 6,56. Ματθαίος 9,20-22).

Εις δε τας Πράξεις των Αποστόλων αναφέρεται ότι «ο Θεός ενεργούσε δια του Παύλου θαύματα όχι από τα συνήθη, ώστε μανδήλια η περιζώματα από το σώμα

του εφέροντο εις τους ασθενείς και ελευθερώνοντο από τας ασθενείας των και έβγαιναν από αυτούς τα πονηρά πνεύματα» (Πράξεις 19,11-12). Δια δε τον Πέτρον αναφέρεται ότι μετέδιδε την θεραπευτικήν δύναμιν του Χριστού ακόμη και δια της σκίας του (Πράξεις 5,15-16).

Ούτως πως, κατανοούμεν και τα εκπληκτικά εκείνα γεγονότα, τα οποία συναντώμεν εις τους βίους των Αγίων.

Κατά την ημέραν της εκδημίας του Αγίου Νεκταρίου π. Χ. Συνέβη το εξής:

Ολίγον μετά την τελευτήν του Αγίου και όταν το ιερόν σκήνωμα ευρίσκετο εις το Νοσοκομείον, ήρκεσεν η επαφή του ενδύματος του, το οποίον τυχαίως ερρίφθη εις τον διπλανόν ασθενή, δια να χαρίση την υγείαν εις ένα παράλυτον.

8. Εικών ειμί της άρρητου δόξης σου!

Όσα εξετέθησαν ανωτέρω, ερμηνεύουν διατί κατά την Ιεράν ακολουθίαν της κηδείας ενός Χριστιανού ανάπτομεν λαμπάδας εμπρός εις τα νεκρά σώματα των αδελφών μας, όπως εμπρός εις τας Αγίας εικόνας. Το σώμα του Χριστιανού ανθρώπου χαρακτηρίζεται ως «εικών της άρρητου δόξης του Θεού», παρ' όλον ότι φέρει «τα στίγματα των πταισμάτων», καθώς αναφέρει ο ύμνος της Εκκλησίας μας.

9. Η μεταμόρφωσις της κτίσεως

Όσα ανεφέρθησαν δια τους Αγίους της Εκκλησίας μας, δια τας Αγίας εικόνας και δια την τιμήν των ιερών λειψάνων, δεν αποτελούν την τελικήν δόξαν του κόσμου. Είναι μόνον ο αρραβών της τελικής μεταμορφώσεως του ανθρώπου και ολοκλήρου της κτίσεως εις τους εσχάτους καιρούς.

Η κτίσις ολόκληρος «υπετάγη εις την ματαιότητα» και «στενάζει και συμπάσχει μέχρι σήμερον» (Ρωμαίους 8,20. 22). Όμως και αυτή «θα ελευθερωθή από την δουλείαν εις την φθοράν, δια να εισέλθη εις την ένδοξον ελευθερίαν των τέκνων του Θεού» (Ρωμαίους 8,21).

Δι' αυτόν τον λόγον βλέπομεν ολόκληρον την δημιουργίαν να συνεορτάζη το γεγονός της ελευθερίας εις το πρόσωπον του Χριστού.

«Άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογούσι μάγοι δε μετά αστέρος οδοιπορούσι».

Όλοι προσέρχονται και προσφέρουν τα ιδικά των δώρα:

«Οι άγγελοι τον ύμνον, οι ουρανοί τον αστέρα, οι μάγοι τα δώρα, ημείς δε μητέρα Παρθένον».

Και την νύκτα της Αναστάσεως:

«Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια. Εορταζέτω γουν πάσα κτίσις την έγερσιν Χριστού εν η εστερέωται».

Οι ύμνοι της Εκκλησίας μας κινούνται εις το Πνεύμα της Αγίας Γραφής, η οποία προαναγγέλλει αυτήν την καθολικήν χαρά της κτίσεως δια το γεγονός της σωτηρίας.

Ο προφήτης Ησαΐας λέγει ότι οι άνθρωποι του Θεού «αγαλλιάσονται εν ευφροσύνη» και ότι θα λάβουν «όνομα καινόν».

«Θα λησμονήσουν την προηγουμένην θλίψιν και δεν θα επανέλθη πλέον εις την καρδίαν των, διότι ο ουρανός θα γίνη νέος και η γη νέα και δεν θα ενθυμούνται πλέον τα προηγούμενα»

(Ησαΐας 65,14-17. 66,22. Παράβαλλε Β Πέτρου 3,13. Αποκ. 21,1).

«Και ιδού ότι θα εξέλθετε με αγαλλίασιν και θα διδαχθήτε με χαράν Διότι τα όρη και τα βουνά

θα σκιρτήσουν από αγαλλίασιν υποδεχόμενα με χαράν σάς' και όλα τα δένδρα του αγρού θα κουνούν από χαρά τους κλάδους» (Ησαΐας 55,12).

Η κτίσις, λοιπόν, ολόκληρος συμμετέχει εις την χαράν «της ελευθερίας των τέκνων του Θεού», διότι και η ίδια συμμετέχει εις την ελευθερία αυτήν (Ρωμαίους 8,21).

Η Ορθόδοξος Εκκλησία προγεύεται αυτήν την ολοκληρωτικήν ελευθερίαν της κτίσεως από τον ζυγόν της δουλείας και την εκφράζει με τρόπον μοναδικόν μέσα εις τον λειτουργικόν της χώρον. Με την αρχιτεκτονικήν των Ναών, με το ιερόν θυσιαστήριον, με τον θρόνον του Επισκόπου, με τον ιερόν άμβωνα και με όλα τα λατρευτικά αντικείμενα. Είναι π. Χ. Τα ιερά σκεύη, τα κεράκια, το λιβάνι, το λάδι, το αντίδωρον, ο αγιασμός. Όλα είναι πράγματα υλικά, είναι η υλική δημιουργία του Θεού, δώρα του Θεού τα οποία λαμβάνει ο άνθρωπος και τα αντιπροσφέρει εις τον Θεόν, όπως τον άρτον και τον οίνον της θείας ευχαριστίας.

Όπως ο άρτος και ο οίνος μεταβάλλεται εις Σώμα και Αίμα του Χριστού, κατά τον ίδιον τρόπον και τα ξύλα, αι ζωγραφιαί, γίνονται άγιοι εικόνες, οι τοίχοι γίνονται Ναός του Θεού του ζώντος, τα κεράκια και το λιβάνι μεταβάλλονται εις προσευχήν. Όλα προσλαμβάνονται εις το σώμα του Χριστού, μέσα εις την Εκκλησίαν και ανήκουν εις τον μεταμορφωμένον κόσμον της χάριτος (Παράβαλλε Α' Παραλειπομένων 29,10-16).

Αυτή η αναφορά εις τον Χριστόν και εις τον θεανθρώπινον Σώμα Του κάμνει και αυτά τα υλικά πράγματα μετόχους της χάριτος του Χριστού και τα καθιστά πηγήν δωρεών του Αγίου Πνεύματος. Με αυτόν τον τρόπον, η ύλη περιβάλλεται από το πνεύμα, αγιάζεται και ημπορούμε, τοιουτοτρόπως, να την ψηλαφήσωμεν και να την ασπασθώμεν ως κάτι ιερόν.

Εις το θέμα αυτό είναι συγκινητική η ιστορία του Αγίου Νεομάρτυρος Αχμέτ, ο οποίος ηξιώθη να οσφρανθή την ευωδίαν της Ακτίστου χάριτος του Θεού, μέσω του αντίδωρου το οποίον έτρωγε η νεαρά δούλη του, με την οποίαν συνέζη, κατά το Μωαμεθανικόν έθιμον, ο μουσουλμάνος Αχμέτ. Τούτο το έφερε γραία Χριστιανή και το έδιδε εις την νεαράν γυναίκα.

Ιδού πως διηγείται το περιστατικόν αυτό το ιερόν Συναξάριον:

«Όταν δε συνέβαινε τούτο», όταν, δηλαδή, η νεαρά δούλη έτρωγε το αντίδωρον, «και ευρίσκετο πλησίον της ο Αχμέτ, ησθάνετο ωραιοτάτην ευωδίαν εξερχομένην έκτου στόματος της. Ηρώτησεν, όθεν, αυτήν τι τρώγει μερικάς φορές και το στόμα της ευωδιάζει τόσον ωραία. Αυτή δε, μη γνωρίζουσα το γινόμενον, έλεγεν, ότι τίποτε δεν έφαγεν. Ούτος, όμως, επέμενε να έρωτα δια να μάθη.

Διηγήθη, λοιπόν, αυτή εις αυτόν, ότι άλλο τι δεν έτρωγεν, ει μη μόνον άρτον ηγιασμένον παρά των Ιερέων, τον οποίον έφερεν εις αυτήν η γραία, όταν επέστρεφεν από την Εκκλησίαν των Χριστιανών.

Ο Αχμέτ τότε ησθάνθη πόθον να ιδή κατά ποιον τρόπον λαμβάνωσιν οι Χριστιανοί

τον άρτον ως και την τάξιν της Εκκλησίας αυτών. Ενδυθείς, λοιπόν, όπως ενεδύοντο οι Χριστιανοί, μετέβη εις την εν τω Πατριαρχεία) μεγάλην Εκκλησίαν, όπου και παρηκολούθησεν την θείαν Λειτουργίαν. Ο δε Δεσπότης του Παντός, ο γιννώσκων τα κρύφια της ψυχής των ανθρώπων, εις το πρώτον θαύμα προσέθεσε και δεύτερον και ούτως ωδήγησεν αυτόν εις επίγνωσιν της αληθείας.

Ευρισκόμενος, δηλαδή, εις την Εκκλησίαν, είδε τον ιερέα, ενώ ώδευε προς την ωραίαν πύλην, υψούμενον υπεράνω της γης και ολόφωτον, είδε δε και τον Πατριάρχη, όταν ηυλόγει τον λαόν, να βγαίνουν από τα δάκτυλα του ακτίνες φωτός αι οποίαι εφώτιζον τας κεφάλας των Χριστιανών. Ενώ όμως αι ακτίνες του φωτός προσέπιπτον επί των κεφαλών όλων των Χριστιανών, δεν εφώτιζον την ιδικήν του. Τούτο ποιήσας δύο και τρεις φορές έβλεπε το ίδιο.

Πιστεύσας, λοιπόν, ο μακάριος, άνευ δισταγμού, εκάλεσεν τον Ιερέα όστις και τον αναγέννησε δια του Αγίου βαπτίσματος και ούτω παρέμεινεν επ' αρκετόν καιρόν κρυφίως Χριστιανός.

Ότε δε εις μίαν συνάθροισιν συνεζήτουν οι μεγιστάνες περί του τι είναι το μεγαλύτερον εις τον κόσμον, ηρώτησαν και αυτόν. Ο δε Αχμέτ εφώνησεν όσον ηδύνατο, ότι το μεγαλύτερον όλων είναι η πίστις των Χριστιανών. Ομολογήσας δε πάραυτα τον εαυτόν του ως Χριστιανόν, ήλεγξε μετά παρησίας το ψεύδος της πλάνης των Μωαμεθανών και ούτως απέλαβε τον μαρτυρικόν στέφανον αποτμηθείς την κεφαλήν δια προσταγής του άρχοντος, την 3ην Μαΐου του έτους 1682».

10. Ίνα και δια στοιχείων δοξάζηται Σου το όνομα!

Από όσα ελέχθησαν έγινε φανερόν, ότι εις τον Ορθόδοξον τρόπον της θείας λατρείας υπογραμμίζεται εντονώτερον το στοιχείον της αγάπης και της προσωπικής σχέσεως εις την οποίαν έρχεται ο Θεός με ολόκληρον την δημιουργίαν Του.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία διακηρύσσει και δια της θείας λατρείας την πίστιν εις τον ένα και Τριαδικόν Θεόν, εις τον Θεόν, δηλαδή, της αγάπης και εις την Θεανθρωπότητα του Χριστού, εις την κατ' εξοχήν έκφρασιν της αγάπης του Τριαδικού Θεού προς τον άνθρωπον και τον κόσμον.

Ο Θεός είναι αγάπη και αυτή η αγάπη εκχύνεται, καθώς είδομεν, δια των ακτίστων θείων ενεργειών και εις τον κόσμον. Ο Θεός έρχεται με την δημιουργίαν του κόσμου εις προσωπικήν σχέσιν με αυτόν τον κόσμον, ο δε Κύριος δια της

ενανθρωπήσεως Του εισέρχεται μέσα εις τον κόσμον.

Είναι, λοιπόν, αυτονόητον, ότι πρέπει και ημείς να περιβάλλωμεν με σεβασμόν και αγάπην κάθε τι το οποίον έπλασεν ο Θεός και κάθε τι το οποίον η χάρις Του μετεμόρφωσε. Με τον τρόπον αυτόν, δεν ειδωλοποιούμεν τα έργα του Θεού, αλλά εκφράζομεν τιμήν, ευλάβειαν και λατρείαν εις τον ίδιον τον Δημιουργόν Θεόν.

Όλα πρέπει να γίνωνται «εις δόξαν Θεού» (Α' Κορινθίους 10,31) και «εν πάσι» πρέπει να δοξάζεται ο Θεός «δια Ιησού Χριστού» (Α' Πέτρ. 4,11).

την Ορθόδοξον αυτήν αλήθειαν την εκφράζει άριστα μία ευχή από την Ιεράν ακολουθίαν του Μεγάλου Αγιασμού:

«... Ίνα και δια στοιχείων, και δι' αγγέλων, και δια ανθρώπων, και δια δρωμένων, και δια αοράτων, δοξάζεται σου το πανάγιον όνομα, συν τω Πατρί, και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων, Αμήν».

Όταν βλέπωμεν τον κόσμον έξω από την σχέσιν του με τον Χριστόν, εις την κατάστασιν, δηλαδή, της φθοράς και του θανάτου, τότε δεν θα ήτο επιτρεπτή καμία τιμή προς τα πράγματα του κόσμου. Μία τοιαύτη τιμή θα ήτο καθαρά ειδωλολατρεία.

Όταν, όμως, ίδωμεν τον κόσμον εις την σχέσιν του με το Σώμα του Χριστού, με την Εκκλησίαν, όταν, δηλαδή, ίδωμεν τον μεταμορφωμένον κόσμον, τον ελευθερωμένον από την δουλείαν του διαβόλου, τότε είναι χρέος μας να τιμήσωμεν τα πράγματα του μεταμορφωμένου «εν Χριστώ» κόσμου. Τούτο, διότι ο κόσμος αυτός του Χριστού αποτελεί πηγήν ευλογίας (Α' Κορινθίους 10,4. Σοφ. Σειράχ 38,5). Διότι ακόμη, η τιμή αυτή και η ευλάβεια μεταβαίνει, εις τον ίδιον τον Χριστόν, την πηγήν της σωτηρίας και του αγιασμού (Α' Κορινθίους 10,4. Σοφ. Σολ. 16,7).

Η Ορθόδοξος θεία λατρεία δεν απευθύνεται εις Θεόν απρόσωπον και ξένον προς τον άνθρωπον και προς τον κόσμον. Απευθύνεται προς τον ένα και Τριαδικόν Θεόν, προς τον Θεόν της αγάπης, ο οποίος δια του Υιού εισέρχεται εις τον κόσμον και μεταμορφώνει τον κόσμον. Δι' αυτό και ημείς λατρεύομεν τον Θεόν όχι έξω από τον κόσμον, όχι «αυτόν καθ' εαυτόν», όπως υποστηρίζουν μερικοί αιρετικοί, αλλά μέσα εις τον κόσμον, ο οποίος προσλαμβάνεται και μεταμορφώνεται μέσα εις το Σώμα του Χριστού, εις την Εκκλησίαν.

Τούτο, άλλωστε, διδάσκεται ρητώς από την Αγίαν Γραφήν, η οποία υπογραμμίζει την παρουσίαν της δόξης του Θεού μέσα εις τον κόσμον.

Καθώς ελέχθη και ανωτέρω, πολλάί είναι αι περιπτώσεις κατά τας οποίας η άκτιστος δόξα του Τριαδικού Θεού φανερώνεται μέσα εις τον κόσμον. Είναι η περίπτωση της φλεγόμενης βάτου (Έξοδος 3,2 και εξής), της φωτεινής νεφέλης, η οποία ωδήγει τους Ισραηλίτας (Έξοδος 13,21), η λάμψις του όρους (Έξοδος 24,17) και του προσώπου του Μωυσέως (Έξοδος 34,29-30) και άλλαι περιπτώσεις.

«Μήπως εγώ δεν πληρώ τον ουρανόν και την γην, λέγει ο Κύριος;» (Ιερεμ. 23,24. Παράβαλλε Και Ψαλμοί 138,7-8). «Το άφθαρτόν σου Πνεύμα εστίν εν πάσι» (Σοφ. Σολ. 12,1), «το Πνεύμα του Κυρίου πληροί την Οικουμένην» (Σοφ. Σολ. 1,7. Παράβαλλε Πράξεις 2,2).

Όλα αυτά τα χωρία μας φανερώνουν ότι η κτίσις του Θεού, η δημιουργία ολόκληρος, είναι φορέυς της δόξης του Θεού. «Αλλά εγώ ζω και Ζων είναι το όνομα μου, και θα πλημμυρίση η δόξα του Κυρίου ολόκληρον την γην», λέγει ο Θεός προς τον Μωυσήν (Αριθμ. 14,21).

«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού» (Ησαΐας 6,3),

ψάλλουν τα Σεραφίμ ενώπιον του θρόνου του Τριαδικού Θεού (Παράβαλλε Και Ψαλμοί 71,19. 18,1-7).

Η ίδια άκτιστος θεία δόξα παρουσιάζεται και εις το όρος Θαβώρ (Ματθαίος 17, 2) και εις την ζωήν των Αγίων της Εκκλησίας μας (Πράξεις 7,55. 9,3. 22,6-11).

Η παρουσία της δόξης του Θεού μέσα εις τον κόσμον δεν επιτρέπει την λατρείαν του Θεού «καθ' εαυτού», κεχωρισμένως, δηλαδή, από την δημιουργίαν, η οποία είναι «πλήρης της δόξης αυτού» (Ησαΐας 6,3). Δι' αυτόν τον λόγον η Ορθόδοξος Εκκλησία λατρεύει τον Θεόν εις κάθε πράγμα, εις το οποίον το Πνεύμα το άγιον «ενοικεί» και το «πληροί» και δια του οποίου εκχύνεται και ενεργεί προς τον κόσμον η αγιαστική Του χάρις, η οποία είναι η δόξα του Θεού:

Εις την Παρθένον Μαρίαν και εις τους Αγίους, εις το ιερόν ευαγγέλιον, εις τον τίμιον σταυρόν, εις τα άγια λείψανα, εις τας Αγίας εικόνας, και εις όλα τα λειτουργικά αντικείμενα, εις τον αγιασμόν, εις το έλαιον του ευχελαίου και των ιερών κανδηλών και εις ολόκληρον την μεταμορφωμένην δημιουργίαν του Θεού.

Αυτή είναι η «ορθή δόξα», ο ορθός, δηλαδή, τρόπος λατρείας του Τριαδικού Θεού και δι' αυτόν τον λόγον ονομάζεται η Εκκλησία μας Ορθόδοξος Εκκλησία.

11. Ο αγιασμός των υδάτων

Εις την Παλαιάν Διαθήκην υπάρχει ένα ωραίον περιστατικόν, το οποίον παρουσιάζει τας ακτίστους Θείας Ενεργείας να δρουν με τα νερά του Ιορδανού και να θεραπεύουν από την λέπραν τον Ναιμάν, αρχιστράτηγον της Συρίας.

Ένα μικρόν αιχμάλωτον κοράσιον από την Παλαιστίνην, δούλη της συζύγου του Ναιμάν, εξέφρασε εις την κυρίαν της την βεβαιότητα, ότι αν ήτο δυνατόν να παρουσιασθή ο λεπρός σύζυγος της προ του προφήτου Ελισσαίου, ο άνθρωπος του Θεού θα ημπορούσε να τον κάμη καλά (Ο' Βασ. 5,2-3). Εφωδιασμένος με συστατικά γράμματα του βασιλέως της Συρίας ο Ναιμάν επήγε εις τον Βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού και από εκεί επορεύετο να συνάντησεν τον προφήτην Ελισσαίον. Ο προφήτης, όμως, τον ειδοποίησεν ότι πρέπει «να μεταβή εις τον Ιορδάνην ποταμόν και να λουσθή εκεί επτά φορές, δια να καθαρισθή το σώμα του από την λέπραν. Τότε ο Ναιμάν ωργίσθη και είπεν:

Εγώ ενόμισα ότι θα εξέλθη εις συνάντησίν μου, θα επικαλεσθή το όνομα του Θεού του, θα επιθέση το χέρι του εις το άρρωστον σώμα μου και θα θεραπεύση την λέπραν μου. Μήπως δεν είναι οι ποταμοί της Δαμασκού, ο Αβανά και ο Φαρφάρ, καλύτεροι από όλους τους ποταμούς του Ισραηλιτικού βασιλείου; Διατί, λοιπόν, να μην υπάγω να λουσθώ εις αυτούς, δια να καθαρισθώ;

Αυτά είπεν, ήλλαξε δρόμον και πλήρης θυμού ανεχώρησε. Τότε, τον επλησίασαν οι υπηρέται του και του είπον:

Μήπως σου εζήτησεν ο προφήτης κανένα δύσκολον έργον, το οποίον να μην ημπορής να το κάμης; Σου είπεν απλώς να λουσθής και να καθαρισθής.

Τότε ο Ναιμάν υπεχώρησεν. Ελούσθη εις τα νερά του Ιορδανού επτά φορές, συμφώνως προς τους λόγους του Ελισσαιέ, και αίφνης αποκατεστάθη η σαρξ του και έγινεν όπως η σαρξ του μικρού παιδιού και εκαθαρίσθη.

Τότε επέστρεψεν εις τον Ελισσαίον, μαζί με ολόκληρον την συνοδείαν του και του είπε:

Ιδού εγνώρισα ότι εις όλην την γην δεν υπάρχει άλλος Θεός, ει μη μόνον αυτός, ο οποίος υπάρχει εις τον Ισραήλ» (Ο' Βασ. 5,10-16).

Καθώς ορθώς υπονοεί ο ίδιος ο Ναιμάν δεν πρόκειται εδώ δια μαγικήν ιδιότητα των υδάτων του Ιορδανού, αλλά δια την ιαματικήν δράσιν των ακτίστων θείων ενεργειών, αι οποίαι εξεχώρισαν με την παρουσίαν των τα ύδατα του Ιορδανού από τα ύδατα των ποταμών της Δαμασκού. Ακριβώς, αυτή η παρουσία των θείων

ενεργειών καθιστά το ύδωρ ιαματικών και δι5 αυτόν τον λόγον ο Ναιμάν αναγνωρίζει ως μόνον αληθινόν Θεόν του Ισραήλ (Παράβαλλε Και Λουκάς 4,27).

την ιδίαν ιαματικήν δύναμιν παρουσιάζουν και τα ύδατα της κολυμβήθρας της Βηθεσδά την στιγμήν κατά την οποίαν εταράσσοντο από τον άγγελον του Κυρίου: «Εκείνος ο οποίος εισήρχετο πρώτος, μετά την ταραχήν του ύδατος εθεραπεύετο, από οποιοδήποτε νόσημα και εάν υπέφερε» (Ιωάννης 5,4. Παράβαλλε Και 9,7).

Όμως, «η φύσις των υδάτων» ηγιάσθη, καθώς λέγει ο ύμνος της Εκκλησίας μας, με την βάπτισιν του Χριστού εις τον Ιορδάνην ποταμόν:

«Σήμερον των υδάτων αγιάζεται η φύσις' και ρήγνυται ο Ιορδάνης, και των ιδίων ναμάτων επέχει το ρεύμα, Δεσπότην ορών ρυπτόμενον».

«Ιορδάνη ποταμέ, ευφροσύνης πληρώθητι, γη και θάλασσα, οι βουνοί και τα όρη, και ανθρώπων καρδίαι, νυν σκιρτήσατε, φως εισδεχόμεναι».

Εις τον Ιορδάνην ποταμόν δεν εδέχθησαν μόνον τα ύδατα τον Χριστόν, αλλά συνέβη κάτι πολύ σημαντικώτερον: Ο Χριστός εδέχθη εις τας αγκάλας Του τα ύδατα και όλα τα στοιχεία της φύσεως και τα ηγίασεν, όπως, άλλωστε, εδέχθη εις τας απλωμένας αγκάλας Του επάνω εις τον σταυρόν ολόκληρον την δημιουργίαν και την ελευθέρωσε με το αίμα Του από τα δεσμά του διαβόλου.

Το ύδωρ, λοιπόν, του αγιασμού, το οποίον αγιάζεται με το Σώμα του Χριστού, το οποίον είναι η Εκκλησία, δεν είναι συνηθισμένον νερό του κόσμου της πτώσεως. Εις την γεύσιν του δεν διαφέρει ασφαλώς καθόλου από εκείνο το νερό όμως το γεγονός ότι προσελήφθη από την Εκκλησίαν και έγινε «πνευματικόν ποτόν», το οποίον αναβλύζει από την «πνευματικήν πέτραν», η οποία είναι ο Χριστός (Α' Κορινθίους 10,4), το καθιστά πηγήν ευλογίας και χάριτος (Έξοδος 15,25).

Δι' αυτόν τον λόγον αναφέρει μία ωραία ευχή της Εκκλησίας μας: «Κύριε, Συ όστις κατεδέχθης να βαπτισθής εις τον Ιορδάνην και να αγιάσης μ' αυτόν τον τρόπον τα νερά, κλίνε το αυτί Σου και άκουσε μας. Και ευλόγησε όλους ημάς, οι οποίοι με το σκύψιμον της κεφαλής μας δεικνύομεν το σχήμα του δούλου».

Αξίωσε μας να γεμίσωμεν από την αγιαστικήν Σου χάριν, πίνοντες ολίγον από αυτό το νερό και να ραντισθώμεν με αυτό. Είθε να αποβή εις υγείαν και της ψυχής και του σώματός μας. Διότι Συ είσαι εκείνος όστις αγιάζει τας ψυχάς και τα σώματα μας και δι' αυτό την δοξολογίαν μας, την ευγνωμοσύνην μας και την προσκύνησίν μας, αναπέμπομεν εις Σε, και τον άναρχον Πατέρα Σου και το Πανάγιον και Αγαθόν και Ζωοποιόν Σου Πνεύμα και τώρα και πάντοτε και εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν».

http://www.oodegr.com/oode/biblia/alavizop_dogma_1/25.htm

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=16449>